

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Death is in the world.

BYRON, Cain.

Εἰς παραπέτασμα θολὸν ἐκρύβη ἡ σελήνη.
 Ὁ νυχτικόραξ, τῶν κρημνῶν τὴν φωλεὰν ἀφήνει
 μὲ θλιβερὰ κροάσματα.
 Ἀποθανόντες φίλοι μου τριγύρω μου κοιμῶνται,
 κ' εἰς τὴν ὁμίχλην τοῦ βουνοῦ ἀμφίβολα πλανῶνται
 ἀτμόπλαστα φαντάσματα.

Ναὶ, θέλω εἰς τὰ σκότῃ σου, ὦ νύξ ἡγριωμένη,
 ἡ ὑπαρξίς μου ἄγνωστος νὰ κεῖται τεθαμμένη
 εἰς λήθην αἰωνίαν.
 Καὶ ὡς ἡχήσῃ δι' ἐμὲ τοῦ κώδωνος ὁ κρότος,
 νὰ πέσω καθὼς ἔζησα εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
 καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἀφ' οὔτου πλέω τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα πελάγη,
 τὴν πρῶραν μου ἀντέκρουσαν καὶ σκόπελοι καὶ πάγοι,
 καὶ ἀφρισμένα κύματα·
 πλὴν τ' ἄρμενά μου ἔδεσα τ' ἀνεμοξεσχισμένα,
 ν' ἀράξω ἐπεθύμησα εἰς ἥσυχον λιμένα,
 καὶ ἤραξα εἰς μνήματα.

Εἰς μνήματα! ὦ! καὶ τὸ πᾶν δὲν εἶναι μέγα μνῆμα;
 Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν ἡ γῆ ὑπὸ τὸ βῆμα
 γογγύζει τοῦ θανάτου.

Ἀχόρταγος τὰ τέκνα του ὁ χρόνος καταπίνει,
 κ' εἰς τὸν αἰῶνα ὁ αἰὼν ἐνθύμημα ἀφήνει
 τὰ νεκροσάβανά του.

—

Ἐθαύμαζον τὸν πλάτανον εἰς τῶν βουνῶν τὰ ὕψη.
 Τοὺς λόφους θέλων πέριξ του ἐφαίνετο νὰ κρύψη
 εἰς τὸ παχύ του φύλλωμα.
 Πλὴν σκώληξ τὴν καρδίαν του αἰῶνας εἶχε φθείρει,
 καὶ ἤδη σκέλεθρον γυμνὸν ὁ θάνατος τὸν σύρει
 εἰς τῶν κρημνῶν τὸ κοίλωμα.

—

Ῥοφοῦν ξηρὰν μετὰ ξηρὰν τ' ἀχόρταγα πελάγη.
 Τὴν Σιβηρίαν ἐπνίξαν γιγαντιαῖοι πάγοι,
 τὴν Ἀραβίαν ἄμμοι.
 Τὸ στάδιον τῆς κτίσεως εἰς τάφον εὐρὺν λήγει.
 Πᾶν πλάσμα εἶναι κτῆμά του, ἀφ' ὅπου καὶ ἂν φύγη,
 καὶ ὅπου ἂν προσδράμη.

—

Περιηγήθην εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐρωτῶν ποῦ εἶναι
 ἢ οὐρανόκτιστος Τρωάς, αἱ ἐνδοξοὶ Ἀθῆναι,
 ἀπῆντησα συντρίμματα.
 Μετὰ τὴν γῆν, τὸν οὐρανὸν ἠτένισα μ' ἐλπίδα·
 τὰ ἄστρα ἐμελέτησα· κ' αὐτὰ νὰ σβύνουν εἶδα
 εἰς μαῦρα διαστήματα.

—

Σὺ δὲ δι' αὔλακος φλογὸς ὀργώνεις τὸν αἰθέρα,
 φωστήρ! Ἡ φύσις σὲ ὕμνεϊ αἰώνιον πατέρα,
 πηγὴν τῶν οἱ αἰῶνες.

Καθὼς φανοῦν αἱ γόνιμοι ἀκτῖνες τοῦ φωτός σου,
τ' ἀκάθαρτα φαντάσματα σοβοῦνται ἀπ' ἐμπρός σου,
καὶ φεύγουσ' οἱ χειμῶνες.

—

Εἰς ῥύακας διαφανεῖς οἱ πάγοι ἀναλύουν,
τὴν γῆν πορφύραι κεντηταὶ καὶ τάπητες ἐνδύουν
κ' ἀνθέων διαδήματα.

Ἀπὸ τοῦ θάλπους σου ζωὴν ποτίζεται ἡ φύσις.
Τὸν ἐρχομόν σου εὐλογοῦν ποιμενικαὶ ὀρχήσεις
κ' ἐρωτικὰ φιλήματα.

—

Σὲ, τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς, τὸν πρὸ αἰώνων ζῶντα,
Σὲ μόνον ὡς ἐνέχυρον παρίστων εἰς τὰ ὄντα
πῶς εἶν' ἀθανασία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δίσκον σου τὸν φλογισμένον εἶδα
πῶς ἔθεσεν ὁ θάνατος τὴν μαύρην του σφραγίδα,
καὶ εἶπ' «ἀπελπισία!»

—

Εἰς σκελετοὺς κατὰκειται ὁ γίγας τοῦ θανάτου.
Τὰ ἄδενδρα Οὐράλια καὶ τ' Ἄλπ' εἶναι πλευρά του,
ἡ Αἵτνα εἶναι στόμα του.

Τὴν γῆν συντρίβουσ' οἱ συχνοὶ σπασμωδικοὶ του κλόνοι·
εἰς λάβαν, εἰς πυρκαϊάν κ' εἰς ἀσφαλτον ἀπλόνει
τὸ φλογισμένον στρῶμά του.

—

Ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καταστροφὴν σαλπίζει.
Φυσᾷ διχόνοϊαν, λαοὺς κατὰ λαῶν ὀπλίζει
μέ ξίφος μαιοφόνον.

Πετᾶ ὡς βόμβα φλογερὰ εἰς τάγματα νεκρά των
κ' εἰς φλογισμένας πόλεις των· καὶ εἰς τὰ πτώματά των
τυράννου στήνει θρόνον.

—

Ναὶ, φρίττων τῆς μητρός μου γῆς πατῶ τὸ νεκρὸν χῶμα.
Αἱμάτων εἶναι ζύμωμα, πτωμάτων εἶναι στρῶμα
ἡ μαύρη κατοικία μας.

Πολλοὶ παρῆλθον πρὸ ἐμοῦ, πολλοὶ περνοῦν ἐμπρὸς μου,
θενὰ περάσω μὲ πολλοὺς ὡς ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου.
Ἴδου ἡ ἱστορία μας.

—

Ὡς ὑπομίσθους τὰς σειρὰς ἂν εἶχες τῶν αἰώνων,
ὦ ὁδοιπὸρ' ἐφήμερε, ἐγείρεις μετ' ἀγώνων,
λαμπρὰς ἀεροπόλεις.

Ἄλλ' εἰς τοῦ νέου κόσμου σου τὴν ὠγκωμένην πλάσιν,
ἀπρόβλεπτε δημιουργέ, ὡς μόνην ἔχεις βάσιν
τὸ Ἄν, καὶ τοῦτο μόλις.

—

ὦ ματαιότης τῆς ζωῆς! — Γνωρίζετε τὸν μόνον
ὅστις εἰς τρίμματα πατεῖ βασιλειῶν καὶ θρόνων;
Τὸν γίγαντα γνωρίζετε;

Ἰδέτ'· ἡ γῆ γονυπετῆς τὸ νεῦμά του προσμένει.
Πατεῖ, κ' ὁ κόσμος σείεται. Περναῖ, κ' ἡ οἰκουμένη
ἐπάνω του ζυγίζεται.

—

Πρὸς τὰ στοιχεῖ' ἀτρόμητος ἠλείφθη νὰ παλαίσῃ.
Μετρᾷ τοῦ κόσμου τὰς φυλάς ὅπου θ' ἀλυσοδέσῃ,
καὶ τὰς φρονεῖ ὀλίγας.

Ἐκεῖ — ὁ θάνατος περνᾷ ! — Εἰς τὴν ἀκτὴν ἐν μνήμα,
πέτρα ἣν βρέχ' ἡ καταιγὶς, πρὸς ἣν θρηνεῖ τὸ κύμα·
ἐδὼ κοιμᾷτ' ὁ γίγας.

—

Ἔως ἐδὼ· κ' ἐπέκεινα ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη
ἐσβέσθησαν, καὶ μοναχὴ ἡ τεθλιμμένη μνήμη
φρουρεῖ τὸ κοιμητήριον.

Ὑπῆκοος καὶ ἡγεμῶν ἐδὼ κοιμῶνται ἴσοι.
Εἰς ἐν χωνεύει τῶν θνητῶν τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση
τὸ μέγα χωνευτήριον.

—

Ὡς ἄνθος ἀρτιγέννητον σ' ἐγνώρισα, ὦ κόρη!
Ἦσαν ὡς ἄγγελος σεμνὴ· λαμπρὸν ἐπανωφόρι
σ' ἐκάλυπτε χαρίτων.
Ὁ νοῦς μου, ὅταν σ' ἔβλεπον, τερπνῶς ὠνειροπόλει.
Σ' ἐλάτρευον σιωπηλῶς. Ἡ ὑπαρξίς μου ὅλη
νὰ σέ λατρεύω ἦτον.

—

Σὲ εἶδα, κόρη, ὡς ὠχρὰν, μὲ μειδιῶντα χεῖλη,
σὲ ἔφερον δακρύοντες, πενθηφοροῦντες φίλοι
εἰς μαῦρον νεκροκράββατον.
Ἐτάφην ἔκτοτε μὲ σέ, κ' ἐλπίζω νὰ σέ πείσω
διὰ κλαυθμῶν νυκτερινῶν, νὰ διαβῇς ὀπίσω
τὴν δίοδον τὴν ἄβατον.

—

ὦ! διατί ὁ θάνατος τὴν θύραν μου δὲν κρούει;
Τέρπεται ἴσως στεναγμοὺς κατόπιν του ν' ἀκούῃ
καὶ δάκρυα νὰ βλέπη;

Ἄν εἶχε σβύσει ἀντὶ σοῦ τὸν ἔρημόν μου βίον,
ποτέ δὲν ἤθελε βραχῇ ὑπὸ σπονδῆς δακρύων
τοῦ τάφου μου ἡ σκέπη.

—

Εἰς χειροπεριποίητον εὐθυγραμμίαν κλάδων,
εἰς κῆπον ὃς ὑπὸ στοῶν καὶ θόλων ἐξ ἀράδων
πρασίνων καλλωπίζεται,
ἕκαστος κλάδος συνεργεῖ εἰς κόσμον ἁρμονίας,
καὶ ἂν ἐν δένδρον ἀρπαγῇ ὑπὸ τῆς τρικυμίας,
ἡ συμμετρία σχίζεται.

—

Ἄλλ' ἐγὼ, θρέμμα τῶν κρημνῶν βλαστῆσαν εἰς χειμῶνα,
ποτέ μου δὲν κατώρθωσα τὸν ἄφυλλον μου κλῶνα
μετ' ἄλλου νὰ συνδέσω.

Ποτέ δὲν μὲ ηὐλόγησεν εὐγνώμων διαβάτης,
καὶ ἂν πλημμύρα τῶν βουνῶν μὲ σύρ' εἰς τὰ νερά της,
ἄγνώριστος θὰ πέσω.

—

Ἐν ᾧ τὸν κόσμον ἔβλεπον εἰς τὴν λαμπρότητά του,
ὥς λαίλαψ ἐπεφύσησε τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου,
καὶ γενεὰς ἠλώνισε.

Ἐμπρός μου ἔσκαψ' ἔρημον βαθὺ νεκροταφεῖον,
καὶ ἔμψυχον ἐρείπιον ἐν μέσῳ ἐρειπίων
μονήρη μ' ἐλησμόνησε.

—

Περὶ τὸν κόσμον ὥς σκιά πλανῶμαι καὶ στενάζω,
σπουδάζω τοὺς κατοίκους του, τὰ πάθη των θαυμάζω,
τὴν τύχην των λυποῦμαι.

Ὅσάκις βλέπω εἰς τὴν γῆν χωρὶς φροντίδων ἔντα
καὶ ἀδακρύτους ὀφθαλμούς καὶ χεῖλη μειδιῶντα,
τὸν τάφον ἐνθυμοῦμαι.

—
Θνητοὶ, πατεῖτ' ἀμέριμνοι τὴν γῆν ποῦ σᾶς προσμένει.
Σταθῆτε, κ' ἐξετάσατε ὁ χρόνος ποῦ πηγαίνει
τοῦ κόσμου τὰ συντρίμματα.

Τὴν βακτηρίαν πρὸς καιρὸν τοῦ δρόμου σας ἀφῆτε,
καὶ ἀπὸ τὸν αἰώνιον φθορέα διδαχθῆτε
αἰώνια μαθήματα.

—
Λεπτοῦ γεννήματ' ἀσθενῆ, πρὶν ἔλθετε περνᾶτε!
Εἰς πότε οἱ ἀπέραντοι σκοποὶ οὓς μελετᾶτε;
Ἡ ὥρα σας σημαίνει.

Τὴν γῆν κατεποντίσατε εἰς ποταμούς αίμάτων,
τὸν κόσμον κατεκτήσατε μ' ἀγέλας στρατευμάτων.—
Ποῦ κεῖσθε τεθαμμένοι;

—
Τί θησαυρίζεις ὁ γυμνὸς τοῦ κόσμου διαβάτης;
Τί βασανίζετε τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐντόσθιά της
ζητεῖτε ν' ἀνασκάψητε;

Ἡ γῆ ὀπίσω εἰς τὴν γῆν θὰ μεταπέσῃ πάλιν.
Ἀγῶνας δὲν χρειάζεσθε, οὐδ' ἔκτασιν μεγάλην
τὸ πτώμά σας νὰ θάψητε.

—
Ἀπόνοια! — Εἰς τῆς ζωῆς τὸν σιδηροῦν κρατῆρα
κιρνᾷ μὲ χεῖρα φειδωλὴν ἢ φθονερά μας μοῖρα
σπανίᾳ τὰς ῥανίδας.

καὶ ὅμως ἐξοδεύομεν τὰς μαύρας μας ἡμέρας,
τὰς μὲν, εἰς πάλην πρὸς σκιάς, τὰς δὲ περισσοτέρας
εἰς ὄνειρα καὶ ἐλπίδας.

—

Νέος καὶ ἐγὼ ἀνέπνευσα τοῦ ἔρωτος τὴν φλόγα·
εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄμπελον καὶ ἐγὼ τὴν τερπνὴν ῥῶγα
τῆς ἡδονῆς ἐτρύγησα.

Τὸ ξύλον ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ τῆς ἐπιστήμης·
καὶ ἐγὼ, ἐν ζέσει νεαρᾷ, τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης
τὴν λάμψιν ἐκυνήγησα.

—

Ἡ δόξα πλὴν ἦτο σκιά καὶ ἐχάθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
καὶ ἡ φήμη, μάταιος ἀὴρ χυθεὶς εἰς τοὺς ἀέρας,
ἀπέπτη μετὰ βίας.

Ἀνύπαρκτοι θεότητες νοῶν εὐαπατήτων!

Τῆς ἐπιστήμης τὸν καρπὸν ἐμάσησα, καὶ ἦτον
καρπὸς χωρὶς οὐσίας.

—

Πολὺ πρῶτ' ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.

Τοῦ δρόμου τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ταλαιπωρίαν
πολὺ πρῶτ' ἐγνώρισα.

Ἐκάθησα ν' ἀναπαυθῶ εἰς ξενοδόχον μνηῆμα,
καὶ ἀπὸ τῶν συντρόφων μου τὸ φοβισμένον βῆμα
τὸ βῆμά μου ἐχώρισα.

—

Ἐδὼ ποῦ σβύν' ἡ ὑπαρξὶς τὰ ὄνειρά μου σβύνω·
τὸ φόρτωμα τῶν πόνων μου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφήνω,
τὰ πάθη ἀπαρνοῦμαι,

εἰς ἄλλα κλίματα τροφήν ὑπάγω νὰ ζητήσω,
καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὅσ' ἂν ἀφήν' ὀπίσω
τὸν ἔρωτα λυποῦμαι.

—

Ἐδὼ κρεμῶ τὴν λύραν μου εἰς κυπαρίσσους μαύρας·
ἄς κλαίῃ ὅταν πνέηται ἀπὸ μελλούσας αὔρας.

Παρὰ τῶν ἀπογόνων μου
δὲν περιμένει ἔπαινον ἢ δάφνην Ἑλικῶνος.
Ἦτο πιστῇ μου σύντροφος· ὅταν ἐθρήνουν μόνος,
ἐγλύκαινε τὸν πόνον μου.

—

Τὸ πλοῖον ἂν τὴν ἄγκυραν προώρως ἀνελκύσῃ,
εἰς τὰ λυτά του ἄρμενα ἢ αὔρα νὰ φυσήσῃ
προσμένει ἀραγμένον.

Ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἄγκυραν καὶ τ' ἄρμενα λυμένα·
ἀπὸ τῆς γῆς εἶμ' ἕτοιμος νὰ ἔβγω τὸν λιμένα,
τὴν αὔραν περιμένων.

